

The background of the cover is a vibrant illustration. A man in a dark brown suit and red shoes is perched on a thick branch of a weeping willow tree. He is wearing purple and yellow patterned socks. A bright red cardinal is perched on a nearby branch. The tree's long, green leaves hang down, framing the central text. Below the tree, a lush green field stretches out under a blue sky with soft white clouds. In the distance, rolling hills are visible.

PHAEDRA PATRICKOVÁ

Druhá šance klenotníka Benedikta

Od autorky úspěšného románu
Podivuhodná odhalení Artura Peppera

Mladá fronta

Druhá šance klenotníka Benedikta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Phaedra Patricková

Druhá šance klenotníka Benedikta – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Phaedra Patricková

Druhá šance
klenotníka Benedikta

Phaedra Patricková

Druhá
šance
klenotníka
Benedikta

Mladá fronta

Přeložila Helena Hartlová

RISE AND SHINE, BENEDICT STONE

Copyright © Phaedra Patrick, 2017

Translation © Helena Hartlová, 2018

Cover Art Copyright © 2017 by Harlequin Books S.A.

Cover art used by arrangement with Harlequin Books S.A. ® and ™ are trademarks owned by Harlequin Books S.A. or its affiliated companies, used under license.

ISBN 978-80-204-4982-5 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5092-0 (ePDF)

ISBN 978-80-204-5091-3 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5093-7 (Mobi)

Markovi a Oliverovi

1. BÍLÝ OPÁL

naděje, touha, věrnost

Benedikt Nerost se mrzutě vydal do práce. Sladká vůně třešňových košíčků linoucí se z Pohodového pekařství na chvilku odvedla jeho pozornost od skutečnosti, že si jeho žena Estelle spakovala svůj fuchsiový kufr a vystěhovala se z domu.

Sbíhaly se mu sliny, zastavil se a nasál vůni. Potřeboval něco těžkého do žaludku, obalit si trápení cukrem. Sevřel pěsti a zkoušel odolat, bylo to ale, jako by ho do obchodu přitáhl nějaký mimořádně silný magnet.

Chlapíkovi jako ty nemůže jeden krajíček chleba stačit, pronesla rolka s párkem v rukou školáka. *Potřebuješ taky nějakou sladkost,* přidala se čokoládová sušenka vystavená za sklem.

Benedikt se ze všech sil snažil nevšímat si jich, ale lákadlo šťavnatého sendviče se slaninou a lesklé koblihy s džemem bylo příliš silné. Koupil si je a spolykal je dřív, než došel ke dveřím svého obchodu s názvem Šperky Nerost, který stál jen o pár metrů dál.

Odemkl dveře a při pohledu na ceduli *Sleva 25 %*, kterou postavil do výlohy před třemi měsíci, měl hned zase po náladě.

Rozsvítil a svlékl si sako. Stěny prostoru hlubokého dva a půl lidské délky a stejně tak širokého lemovaly šedivé skříňky z hliníku a skla. Všechny stěny byly natřené delfíní šedí a šedivá byla i podlaha. Benediktovi připadalo

tohle barevné schéma klidné a elegantní, jeho asistent Cecil ovšem tvrdil, že by to chtělo víc vzrůša.

Tmavě šedé dveře za pultem vedly do Benediktovy dílny. Malá čtvercová místnost s ponkem byla jeho útočištěm. Když se tam zavřel, dokázal okolní svět vytěsnit a málem sám sebe přesvědčit i o tom, že jsou s manželkou pořád v pohodě.

Vešel dovnitř a narovnal na ponku pilník. Líbilo se mu, když měl pinzetu, kleště, nůžky na plech a pájku vyrovnané hezky v řadě jako chirurgické nástroje. Pokud mu Cecil třeba jen o centimetr posunul paličku, Benedikt to poznal. Navzdory malému počtu položek v knize zakázek se denně vrhal do práce. Vyráběl jeden stříbrný náramek za druhým a vršil je na policiče jako miniaturní pneumatiky.

Benedikt klesl do židle a ruce si položil na kulaté břicho. Představoval si, jak v něm snědené jídlo poskakuje a směje se mu. *Cha, cha. Benedikt Nerost je velký chlap, co se vůbec neovládá.*

Zavrtěl hlavou studem a sáhl po broži, na které pracoval. Rozsvítil si lampičku s husím krkem. Jeho obličej se odrážel v lesklém černém kovu.

Jméno Nerost se k němu hodilo. Vlasý měl krátké, sčesané dozadu a grafitově šedé, stejné barvy jako strniště, které mu pokrývalo kůži pod nosem a na bradě. Estelle kdysi říkala, že má laskavý obličej, jako když děti kreslí do těsta oči a smějící se pusy. Ruce měl tak velké, jako by byly nafouklé pumpičkou na kolo, jeho prsty se ale při práci s jemnými stříbrnými šperky pohybovaly až překvapivě hbitě. Všechno jeho oblečení mělo neutrální barvu, od obleku po ponožky, s výjimkou vínových, ručně šitých mokasinů velikosti čtrnáct. Objednal si je přes internet a oni mu poslali špatný odstín.

„S trochou barvy snad pro jednu dokážeš žít,“ řekla mu tehdy Estelle s povzdechem. „Tmavě červené boty tě nezabijou.“

Kdykoli si je ovšem nazul, připadal si v nich nápadný. Jeho šířka a výška vzbuzovaly pozornost tak jako tak, a teď se ještě předváděl v mokasínech barvy zralých bobulí.

Cecil dorazil do obchodu jako obvykle s desetiminutovým zpožděním. V oblékání měl vkus člověka z tropů, nosil světlounce modrý oblek s broskvovou košilí a smaragdově zelenou vázankou. Bílé vlasy měl navoskované do tvaru trojúhelníčku a Benediktovi připomínaly chocholku andulky. Cecil trávil spoustu času se svými dvěma mladými neteřemi a často mluvil, jako by byl na sociální síti.

Denně si s sebou do práce nosil svého kocoura – strážidelného Lorda Čiču. Tenhle bílý peršan se považoval za tvora nadřazeného člověku, rozvaloval se na červené sametové podušce na pultu, kde vítal zákazníky přimhouřenýma citronově žlutýma očima a protahováním drápeků.

„Aloha,“ zahlaholil Cecil do dílny.

„Ahoj. Voda je uvařená,“ zavolal na něj Benedikt, potěšený, že slyší Cecilův hlas. Celý víkend strávil sám, malátně bloumal po domě a uvažoval, co bez něj Estelle asi dělá. Zhlédl příliš mnoho akčních filmů a vrtalo mu hlavou, kde tu spoustu energie akční hrdinové berou.

„Jasnačka.“ Cecil postavil košík s kocourem na pult a Lord se protáhl ven. Přezíravě se rozhlédl a usadil se na své podušce.

Cecil připravil dva hrnky čaje – jeden černý pro sebe a druhý s mlékem a třemi cukry pro Benedikta. Nejdřív položil na ponk tácky a hrnky postavil na ně. „Jé, copak to vyrábíš?“ zeptal se.

„Stříbrnou brož.“ Benedikt ji zvedl, aby si ji Cecil mohl prohlédnout.

„Další trojúhelníkovou?“

„Ano.“

„Vypadá trochu jako ze *Star Treku*.“

„Skvělé,“ řekl Benedikt.

„Ano, pokud chceš vypadat jako kapitán Kirk.“

Když to teď Cecil řekl, Benedikt si uvědomil, že ten kousek opravdu vypadá trochu jako z éry dobývání kosmu. Odložil ho dozadu na ponk.

„Měli bysme se krapet víc snažit sledovat trendy,“ navrhl Cecil. „Co třeba šperky jako talismany nebo náramky přátelství? Co záušnice, nebo co kdybys začal používat drahé kameny?“

Benedikt na něj zůstal koukat, jako kdyby snad mluvil nějakým neznámým jazykem. „Tohle městečko se jmenuje Polední slunce,“ vysvětloval. „Místní mají v oblibě jednoduché, klasické věci.“

Cecil otevřel knihu s objednávkami a prolistoval ji. „No, vidím, že se tu rozhodně nepřetrhneš, až půjdu do špitálu s tou kýlou. Říkal jsem Lordu Číčovi, že se o něj postaráš.“

„Nevím, jak to bez tebe zvládnou,“ připustil Benedikt. Představil si Šperky Nerost stejně nehybné a tiché jako jeho vlastní domov a rozbolela ho z toho čelist. Kéž by si uměl se zákazníkům povídat se stejnou lehkostí jako Cecil, jenže v jeho hlavě se slova tlačila ve frontě jak auta na dálnici při dopravní zácpě.

„Netěší mě, že tě tu musím nechat samotného, zvlášť teď, když se Estelle stěhuje pryč. Jak to mezi vámi dvěma vypadá?“

Benediktův úsměv se vytratil. Vzal trojúhelníkovou brož a přeštil stříbro o nohavici kalhot. Jeho bolest směl

vidět jen přítel. Cecil byl sice mluvka, se zákazníky se bavil bez zábran a lichotil jim, Benedikt o svém asistentovi ovšem věděl, že je rovný chlap a vždycky mu na něm záleželo. „Všechno je nejspíš fajn,“ zamumlal.

„Benedicto. Pro mě to pulírovat nemusíš, pro mě ne. Jak to vypadá *doopravdy*?“

Benedikt svěsil ramena. Kéž by měl život lesk a jednoduchost jeho šperků. „Není to dobré. Estelle je pořád v bytě u Veroniky, té kamarádky, co teď pracuje v Americe. Už je pryč šest týdnů...“

„Nemohla by se u tebe denně aspoň stavit?“ zeptal se Cecil.

Benedikt se zadíval na svoje velké ruce. „Chce úplnou pauzu, vyčistit si hlavu. Ale čím dýl je pryč, tím víc to vypadá, že se už nevrátí. Každopádně...“, řekl hlasitěji ve snaze o pozitivnější vyznění, „doufám, že se vrátí na naše desáté výročí, což je za tři týdny.“

„Držím palce. Máš v plánu něco *spešl*?“

Benedikt otevřel zásuvku pracovního stolu a vytáhl z něj dlouhou šedivou krabičku vyloženou bílým saténem. Náhrdelník uvnitř by ještě neobtočil ani čtvrtinu Estellina krku. Tvořily ho stovky spojovacích kroužků, každý velikosti berušky, z platiny, červeného zlata, žlutého zlata a stříbra. Pokud Benediktovi některý kroužek nepřipadal dost dokonalý, hodil ho do starého hrnku, který stál na ponku a byl skoro až po okraj plný odmítnutých kroužků.

Cecil přikývl. „*Très* elegantní. Ale co dalšího plánuješ udělat, abys ji získal zpátky?“

Benedikt se zamračil. „Koupil jsem jí květiny, vzal jsem ji na kafe... Co ještě můžu dělat než čekat, jak se rozhodne?“

Cecil odsunul lampu a posadil se na ponk. „Budeš se muset začít pořádně snažit, aby ti přestala unikat. Ve středověku bys nasedl na pěkného bělouše a utkal se o ni v turnaji.“

„Neumím jezdit na koni,“ oponoval mu Benedikt a vybral si kroužek. „Žádný by mě neunesl. Chci, aby se vrátila domů, člověk chce ale vždycky nejvíc to, co nemůže mít.“ Najednou měl pocit, jako by mu v krku uvízl kamínek a on ho nemohl spolknout. „Vážně jsme se snažili, myslím ale, že se nám to nikdy nepovede...“

„Děti?“ zeptal se Cecil tiše.

Benedikt přikývl. „Strašně moc chceme rodinu.“

Bez ohledu na to, kolikrát na jejich neúspěšné pokusy o dítě myslel, pokaždé si připadal, jako by ho shodili z nástupiště před rozjetý vlak. Bylo mu čtyřiačtyřicet a čas letěl. Toužil cítit drobné prstíky omotané kolem těch svých a malé srdíčko tlukoucí na jeho hrudi. Bolest touhy po dítěti ho táhla k zemi jako čerstvě nalitý beton.

„Estelle tvrdí, že už se s životem bez dětí smířila. Jenže já ne.“ Polkl. Nechtěl, aby Cecil viděl, že má oči plné slz. Přisunul si židli blíž k ponku a pustil se do práce na náhrdelníku. „Klidně bych dítě adoptoval, Estelle to ale nechce. Doufám, že jí to bydlení u Veroniky dá čas uvědomit si, že je to pro nás ten nejlepší způsob, jak se pohnout kupředu.“

Cecil mu pevně sevřel rameno.

Benedikt vrátil lampu zpátky na místo. „Jsem si jistý, že nám to nakonec všechno klapne,“ řekl a narovnal se. „Musím jen dostat Estelle zpátky domů.“

Tu noc se Benediktovi zase nedařilo samotnému v posteli pro dva usnout a potmě se vydal do přízemí. Přes

pruhované pyžamo si natáhl šedivé sako a nazul si vínové mokašiny bez ponožek. Jediné zvuky, které slyšel, bylo vrzání prken v podlaze předsíně, věžní hodiny v městěčku odbíjející půlnoc a vlastní těžký dech provázející jeho chůzi ze schodů.

Sebral baterku, kostkovanou piknikovou deku a nákupní tašku plnou jídla a otevřel přední dveře. Třikrát polkl chladný říjnový vzduch a došel ke smuteční vrbě stojící uprostřed trávníku. Rukama a rameny rozhrnul větve, aby si mohl vlézt do prostoru pod nimi. Když jim s bratrem Charliem tenhle strom v dětství sloužil jako doupě, bývalo to snadné. Vtěsnat se tam teď byl ovšem docela problém.

S povzdechem si baterkou posvítil do tašky. Vytáhl čtyři čokoládové řezy zatavené v plastové krabičce a odloupl vrchní fólii. Byly dokonalé. Nadýchané hnědé čtverečky s cukrovou polevou. Chvilí s nutkáním sníst je všechny naráz bojoval, připadal si ale jako robot: ruku dopředu, zvednout řez, rozkousat, polknout, zopakovat.

Jakmile s tím byl hotov, zahanbeně svěřil ramena a opřel se zády o kmen stromu. Rodiče vrbu zasadili, když bylo Benediktovi jedenáct a Charliemu tři roky.

Jejich táta Joseph jezdil do ciziny nakupovat drahé kameny, které potom prodával dál muzeím, obchodům a aukčním domům. Kdykoli to bylo možné, jeli Benedikt, Charlie a jejich máma Jenny s ním.

Benedikta přitahovala pevnost a určitost neutrálních kamenů, šedých, černých a hnědých – záhnědy, hnědého jaspisu a onyxu. Charlieho ruka sahala po těch největších a nejveselejších – miloval červený avanturín, oranžový křemen a zlatý beryl.

Nedokonalé kameny Joseph provrtal a Jenny nastříhala různě dlouhé hedvábné šňůrky. Benedikt kameny navlékl s rozestupy několika centimetrů, Charlie si mu stoupl na kolena a zavěsil třpytivé šňůry na vrbu.

Byla to rodinná tradice a Benedikt doufal, že ji jednoho dne předá svým vlastním dětem. Teď se ale před ním rozprostírala budoucnost bez zvonivého dětského smíchu. Tím pomyslením mu srdce ztěžklo jako dělová koule.

Vzhlédl k pokoji, který Estelle používala jako ateliér, a pomyslel si, jak dokonalý by z něj byl dětský pokoj. Potom ale zrak upnul k jejich ložnici. Kéž by teď ležela v posteli, čekala na něj a mohli si navzájem zahřívát nohy pod peřinou.

Benedikt vylezl zpod stromu. Deku nechal na zemi a tašku zmačkal. Z kapsy saka vytáhl mobil a jeho palce se daly do pohybu, jako by si žily vlastním životem. Věděl, že by neměl nic posílat, dokud je pod vlivem nadměry kalorií, nemohl to ale zastavit. Zvolil manželčino číslo a vytukal zprávu.

„Miluju Tě. Prosím, vrať se domů. Líbám Tě.“

Vešel do domu a vybelhal se do patra. V Estelině ateliéru zůstal stát s očima upřenýma na její plátna odložená u stěny. Tvrdila mu, že ty obrazy nejsou dost dobré, jemu ale připadaly nádherné. Odklidil z postele nějaké hadříky a štětce, skopl z nohou mokašiny a svalil se na bok, až se tváří dotkl polštáře. Tak tam potom zůstal ležet bez hnutí, až se mu konečně začala chvět víčka a on usnul.

Ze spánku Benedikta vytrhlo hlasité bušení. S trhnutím se posadil a podíval se na mobil, aby zjistil, kolik je vlastně hodin – jedna po půlnoci. Uf. Jazyk jako by mu porostl čokoládovou srstí. Zůstal sedět a uvažoval, jestli si má zase lehnout, nebo jít do své postele.

Ten zvuk se ale ozval znovu. Bylo to klepání dole na dveře.

Vlna adrenalinu ho přiměla vstát. Srdce mu rychle pumpovalo a on si vzpomněl na esemesku manželce. „*Estelle*,“ řekl nahlas a na rtech se mu mihl lehký úsměv.

Pročísl si vlasy rukou a poslepu vyšel z pokoje. Zdolával schody bosýma nohama. Vykřikl, protože šlápl na něco ostrého – drobný kamínek. Rukou ho smetl z chodidla.

Klepání se ozvalo znovu, hlasitější a naléhavější.

Bušení dešťových kapek do dveří znělo, jako by do nich svými prsty bubnovali zombiové, kteří chtěli proniknout dovnitř. Doufal, že si Estelle oblékla bundu nebo si vzala taxík. Bude promočená na kost.

Zašátral po klíči a neobratně odemkl dveře. Venku naskočilo bezpečnostní světlo a osvětlilo dešťové kapky, takže teď vypadaly jako sprcha diamantů. Benediktovi chvíli trvalo, než si jeho oči přivykly světlu. Promnul si je.

Stála k němu zády. Šaty měla mokré a lepily se jí k nohám. Z jejich lemu kapala voda.

Benedikta samým očekáváním svrběla kůže na předloktích. „*Estelle...*,“ řekl.

Otočila se. „Už jsem myslela, že mi vůbec neotevřeš.“

Benedikt ucítil záblesk poznání. Zaznamenal tvar brady, sklon nosu, kapky deště blýskající se ve vlasech. Cívil na ni jako v transu.

Tu tvář znal. Jeho žena to ale nebyla.

2. RUBÍN

vizualizace, dynamika, vibrace

Benedikt marně přemýšlel, kdo ta dívka je. Jako by ji odněkud znal. Sahala mu sotva po ramena a mokré, tmavé šaty se jí lepily na kolena trčící jako výstupky ze stromové kůry. Holé nohy měla nasoukané do okopaných světle hnědých kožených kovbojských bot. Paže jí visely podél těla v džínové bundě alespoň o dvě čísla větší, rukávy jí zakrývaly celé prsty. S ušima vykukujícíma z dlouhých promáčených vlasů působil její obličej rošťácky. Husté obočí klenuté do ostrého oblouku a posazené příliš vysoko na čele jí dodávalo překvapený výraz. Na konci jednoho z rukávů se jí pohupoval bílý váček stažený šňůrkou, takový, co vám dají v drahém obchodě, když si u nich koupíte šperk.

Venkovní světlo s cvaknutím zhaslo a oba teď stáli ve tmě.

„Už jsem myslela, že není nikdo doma.“ Její hlas byl hlubší a pomalejší, než Benedikt čekal. Měla americký přízvuk. „Kdes byl?“

„Teda, byl jsem v posteli, spal jsem.“

„Máš na sobě sako od obleku.“

„Já vím.“ Vrtalo mu hlavou, proč se ho vyptává, jako by ho znala.

„Benedikt Nerost?“ zeptala se.

„Ano.“

„Já jsem Gemma.“ Podala mu ruku pohybem připomínajícím úder karate.

Ruka byla štíhlá a mokrá, Benedikt ji stiskl a v hlavě mu přitom cvakalo. *Gemma*. Měl by znát nějakou Gemmu?

Estelle mu často povídala o tom, jak v městečku potkala tu nebo onu, která chodila do školy s tím nebo oním a vzala si toho nebo onoho. Pokaždé se usmál, přikývl a neměl nejmenší tušení, o kom mluví. *Gemma*? Nedokázal ji zařadit.

„Jsem Gemma Nerostová.“

Gemma? Gemma Nerostová? *Gemma... Nerostová*.

„Tvoje neteř!“ řekla zostra.

„Ty jsi Charlieho dcera?“ zalapal po dechu. Když se podíval znovu, skutečně měla stejný nos a bradu jako jeho bratr. „Je tady?“

„Ne.“

„Jsi sama?“

„Ano.“

Zvedla nohu a zatřásla s ní. „A jsem *hrozně* mokrá. Pozveš mě dál?“

Benediktovi trvalo několik vteřin, než odlepil ruku od rámu dveří. Zmateně zavrtěl hlavou. „Ehm... ano.“

Gemma se sehnula a zvedla malý zplihlý batůžek, který jí ležel u nohou, a hodila si ho na rameno. „Půjdu za tebou, strýčku Bene.“

„Jsem Benedikt.“ Zamířil do domu a Gemma ho následovala. Její vysoké boty čvachtaly a nechávaly na prknech podlahy mokré oválné stopy. „Tohle je kuchyň.“ Slova se mu v hlavě jen míhala. „Můžu ti, ehm, něco nabídnout?“

„Na letišti jsem měla sendvič.“ Strčila hlavu do dveří. „Je tady zatuchlo. A tma.“

„Rozsvítím.“

„Jo.“

Benedikt přimhouřil oči, kuchyňské světlo najednou působilo dvakrát jasněji než obvykle. „A co Charlie?“ zkusil to znovu. Jak už je to dlouho, co ho Charlie opustil, co odjel žít do Ameriky? Osmnáct let?

Benedikt si Charlieho pořád představoval jako malého kluka. Potom co jim rodiče zemřeli při nehodě, když bylo Charliemu deset a jemu osmnáct, Benedikt svého bratra vychovával. Občas si sáhl rukou pod bradu s jistotou, že tam ještě pořád ucítí šimrání měděných vlasů bratra sedícího na jeho kolenou.

Gemma roztáhla paže a hlasitě zívla. „Jsem z té cesty šíleně utahaná,“ řekla. „Půjdu teď do postele a promluvíme si ráno, dobře?“

„Do postele?“ zopakoval Benedikt. „Ty zůstaneš na noc?“

Ona už se ale mezitím vydala sama nahoru.

Benedikt zíral ke stropu a poslouchal vrzání podlahy v jeho ložnici, v bývalém Charlieho pokoji a potom v Estellině ateliéru. Co si má sakra počít? Měl by jít za ní nahoru, nebo se zkusit vyspat na gauči? Měl by jí nabídnout něco na převlečení?

Promnul si krk, a přece jen se vydal nahoru, snažil se dělat při chůzi co největší kravál, aby ho slyšela přicházet.

Když byl nahoře, uslyšel rachocení v koupelně. Něco upadlo do umývadla a poskakovalo v něm. Na záchodě se spláchno, voda se hrnula a v odtokové rouře to bublalo. Ozvala se rána a Gemmino „Sakra.“

Benedikt si hlasitě odkašlal. „Ehm.“

Gemma na pár centimetrů pootevřela dveře koupelny a opřela si čelo o zárubeň. „Než mi položíš další otázku,“ řekla a vzdychla, „musím ti říct, že jsem psychicky i tělesně vyčerpaná.“